

Budapest, 1916. augusztus 10. – Basel, 1999. július 21.

Értelmiségi családban született, apja ügyvéd és országgyűlési képviselő volt. A budapesti piarista gimnáziumban érettségizett, majd 1939-ben a Királyi Magyar Pázmány Péter Tudományegyetem jogi karán doktori oklevelet szerzett. 1938-tól rövid ideig a Budapest IV. kerületi előljáróság számviteli előadója volt. 1939-ben bevonult katonának, tartalékos utásziskolát végzett, majd 1942 januárjától 1944 augusztusáig a keleti fronton szolgált, leszerelése után a fővárosban, a VIII. kerületi előljáróságon helyezkedett el. Részt vett a fegyveres ellenállási mozgalomban, a kisegítő karhatalom keretében fegyveres diákcsoportot szervezett, amelynek parancsnokhelyettese volt. 1945. januárban lépett be a Független Kisgazdapártba. Előbb a kisgazdapárti főpolgármester titkárságán dolgozott, majd 1945. április 28-án nevezték ki Vas vármegye főispánjává. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon Győr-Moson-Sopron vármegyei választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották. 1945. december 15-én felmentették főispáni állásából, visszatért a fővárosba, ahol az FKGP országos központjába került, a közigazgatási osztály rendészeti előadója lett. 1946 szeptemberétől a párt katonai bizottsága, az ún. véderőbizottság titkára. 1947. január 17-én a Magyar Közösség-ügyben koholt vádak alapján letartóztatták, február 4-én kizárták az FKGP-ből. A Mistéth-per negyedrendű vádlottjaként büntetését a másodfokon Népbíróságok Országos Tanácsa 1948. március 3-án ötévi kényszermunkára emelte fel. 1956. március 30-án szabadult; a budapesti Betonútépítő Vállalatnál, később az Épületvilágítás-szerelő Vállalatnál segéd munkásként, villanyszerelőként, majd éjjeliőrként dolgozott. 1956. november 17-én hagyta el az országot. Svájcban telepedett le, a Svájci Bizományi Társaság alkalmazta 1981 évi nyugdíjba vonulásáig. Ítéletét 1990-ben semmissé nyilvánították.